

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Amanda Quick
DECEPTION

Copyright © 1993 by Jayne A. Krentz
Translation Copyright © 2011 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-668-3

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

AMANDA KVIK

Obmana

Prevela Tatjana Bogunović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2011.

Prolog

„Kažite joj da se pazi Čuvara.“ Artemis Vingfild se nagnu preko kafanskog stola. Njegove svetloplave oči ispod gustih sedih obrva bile su više nego odlučne. „Jeste li čuli, Čilherste? Neka se pazi Čuvara.“

Džared Rajder, vikont Čilherst, osloni se laktovima na sto, spoji vrhove prstiju i jednim okom uputi značajan pogled svom kompanjonu. Vingfild se dosta opustio sa njim tokom poslednja dva dana, pomislio je, toliko se opustio da više ne zuri u crni somotski povez koji je pokrivao Džaredovo slepo oko.

Bilo je očigledno da je Vingfild prihvatio Džareda onakvog kakvim se predstavljao – još jedan avanturista Englez kao i on sam sklon putovanjima – pošto je rat protiv Napoleona konačno završen.

Dva čoveka su se zbližila, nakon što su proveli protekle dve noći u istom pansionu u ovoj prljavoj, maloj, francuskoj luci, čekajući brodove koji će ih odvesti svakog na svoje odredište.

Znoj je kapao niz Vingfildovu obrvu, pravo na brkove. Bilo je tople veče tog kasnog proleća, a zadimljena krčma vrvela je od ljudi. Džaredovo lično mišljenje bilo je da Vingfild bespotrebno trpi vrućinu. Visoka kragna tipična za starijeg čoveka, elegantno vezana kravata, prigodan prsluk, i dobro sašiven sako, sigurno su doprinosili njegovoj očiglednoj nelagodnosti.

Ovo moderno ruho nije bilo prikladno memljivoj noći i okruženju lučke krčme. Vingfild je, međutim, bio tip Engleza koji više ceni izgled nego lični komfor. Džared je pretpostavio da se njegov novi poznanik

uvek elegantno oblači za večeru tokom svojih putovanja, čak i kad bi to bila večera u šatoru.

„Shvatam vaše reči, gospodine.“ Džared tapnu prstima. „Ali ne shvatam smisao. Ko, ili šta je taj Čuvar?“

Vingfild mrdnu brkovima. „Gomila gluposti, da budem sasvim iskren. Samo deo stare legende vezane za dnevnik koji šaljem svojoj nećaki u Englesku. Stari grof koji mi je prodao knjigu rekao mi je i za upozorenje.“

„Razumem“, učtivo reče Džared. „Da se pazi Čuvara, je li? Interesantno.“

„Kao što rekoh, samo ostaci stare legende vezane za dnevnik. Ipak, jedna prilično čudna stvar dogodila se sinoć, a čovek nikad ne može biti suviše oprezan.“

„Čudna stvar?“

Vingfild skupi obrve. „Mislim da mi je neko pretresao sobu ovde u pansionu, dok sam bio na večeri.“

Džared se namršti. „Niste to pomenuli jutros za doručkom?“

„Nisam bio siguran. Vidite, ništa nije ukradeno. Ali ceo dan imam vrlo čudan osećaj da me neko prati.“

„Baš neprijatno.“

„Zaista. I bez svake sumnje potpuno nepovezano sa dnevnikom. Ipak, malo sam se zabrinuo. Ne bih želeo nju da izložim bilo kakvoj opasnosti.“

Džared raskrsti ruke i otpi gutljaj svog pića. „Kakav je to dnevnik koji kažete da šaljete svojoj nećaki?“

„To je, zapravo, dnevnik jedne dame“, objasnio je Vingfild. „Pripadao je ženi koja se zove Kler Lajtborn. To je sve što znam o tome. Zapisi su, većim delom, sasvim nerazumljivi.“

„Kako to?“

„Izgleda da je napisan čudnom mešavinom grčkog, latinskog i engleskog. Nekom vrstom šifrovanog jezika. Moja nećaka veruje da dnevnik Lajtbornove sadrži tragove koji vode do ogromnog blaga.“ Vingfild šmrknu.

„Ne verujete, valjda, u tu priču?“

„Nimalo, ako mene pitate. Ali će se Olimpija dobro zabaviti pokušavajući da dešifruje dnevnik. Ona uživa u takvim stvarima.“

„Zvuči kao vrlo neobična žena.“

Vingfild se nasmeja. „Ona je upravo takva. I to ne svojom krivicom, pretpostavljam. Odgajila ju je vrlo ekscentrična tetka i njena prijateljica. Nisam dobro poznavao tu stranu porodice, ali pričalo se da su tetka

i njena prijateljica preuzele na sebe Olimpijino obrazovanje. Napunile su joj glavu mnogim čudnim pojmovima.“

„Kakvim pojmovima?“

„Olimpija ne mari za imovinu, upravo zahvaljujući svom školovanju. Nemojte pogrešno da me shvatite, ona je fina mlada žena. Njen ugled je besprekoran. Ali nju ne interesuju stvari koje bi trebalo da interesuju mladu ženu njenih godina, ako znate šta mislim.“

„Stvari, kao što su?“

„Moda, kao prvo. Ne interesuje je odeća. A ona njena tetka je nije naučila korisnim stvarima koje dama treba da zna, kao što su ples, koketiranje ili kako se dodvoriti potencijalnom proscu.“ Vingfild klimnu glavom. „Vrlo neobično vaspitavanje, ako mene pitate. Mislim da je to glavni razlog što još nije našla sebi muža.“

„A šta interesuje vašu nećaku?“ Džared je postajao iskreno radoznao, uprkos svojoj prirodi.

„Malu interesuje sve što ima veze sa običajima i legendama o stranim zemljama. Veoma je aktivna kao član Društva za putovanja i istraživanja, znate, iako nikad u životu nije bila van Dorseta.“

Džared ga pogleda. „Kako, uopšte, može da bude aktivna u tom društvu, ako i sama ne putuje?“

„Ona pronalazi stare knjige, novine i pisma, koja govore o putovanjima i istraživanjima. Proučava to što pronade i zapisuje svoje zaključke. Objavila je nekoliko radova u tromesečnom izdanju časopisa udruženja, u protekle tri godine.“

„Zaista?“ Džared je svakog momenta postajao sve više zaintrigiran.

„Da, da, zaista.“ Vingfildove oči na trenutak ponosno zasijaše. „To su veoma popularni radovi jer uključuju razne vrste poučnih informacija o običajima i navikama stranaca.“

„Kako je ona, uopšte, otkrila dnevnik Lajtbornove?“ , oprezno upita Džared.

Vingfild slegnu ramenima. „Putem niza pisama koje je pronašla tokom svojih istraživanja. Trebalo joj je skoro godinu dana, ali je konačno pronašla dnevnik ovde, u malom gradu na francuskoj obali. Dnevnik je bio deo nekada velike biblioteke koja je uništena u toku rata.“

„Došli ste ovamo samo da biste kupili taj dnevnik za svoju nećaku?“

„Bilo mi je usput“, reče Vingfild. „Putujem u Italiju. Dnevnik je, čini se, prelazio iz ruke u ruku tokom poslednjih nekoliko godina. Starac koji mi ga je prodao bio je na to primoran. Bio mu je potreban novac i rado mi je prodao neke svoje knjige. Kupio sam u toj pogodbi i dosta drugih knjiga za Olimpiju.“

„A gde je dnevnik u ovom trenutku?“

„O, na sigurnom je.“ Vingfild je delovao samozadovoljno. „Spakovao sam ga juče i pobrinuo se da bude bezbedan u posedu *Morskog plamena*, zajedno sa ostatkom stvari koje šaljem Olimpiji.“

„Niste zabrinuti za svoje stvari dok su na brodu?“

„Dragi bože, ne. *Morski plamen* je jedan od Flejmkrestovih brodova. Imaju veliki ugled. Pouzdana posada i iskusan kapetan, dostojan poverenja. Kompletно osiguran. Ne, ne, moje stvari su u sigurnim rukama, dok su na moru.“

„Ali niste toliko uvereni u sigurnost na engleskim putevima, zar ne?“

Vingfild napravi grimasu. „Mnogo se bolje osećam povodom toga pošto znam da ćete vi pratiti moje stvari do Gornjeg Tadveja u Dorsetu.“

„Cenim vaše poverenje.“

„Da, gospodine, moja nećaka će biti više nego srećna kada vidi taj dnevnik.“

Džared je zaključio da je Olimpija Vingfild zaista jedno vrlo čudno stvorenje. A znao je ponešto o čudnim stvorenjima, podsetio je sebe. Njega je, na kraju krajeva, odgajila porodica razuzdanih, kicoških ekscentrika.

Vingfild se zavalio u separe i pogledom pređe krčmu. Pažnju mu privuče krupan čovek, lica izbrazdanog od ožiljaka, koji je sedeo za susednim stolom. Čovek je imao nož i životinjski izgled koji nije slutio dobro nikome ko bi se usudio da sedne za njegov sto. Bio je to jedan od tipičnih vlasnika kafane.

„Gadna gomila, zar ne?“, teskobno upita Vingfild.

„Polovina ljudi koje večeras vidite ovde malo je bolja od gusara“, reče Džared. „Vojnici koji nisu imali kuda pošto je Napoleon konačno poražen. Mornari koji čekaju brod. Muškarci koji čekaju spremnu devojkicu, ili tuču. Uobičajene barabe koje obitavaju u lukama.“

„A druga polovina?“

Džared se osmehnu. „Oni su, verovatno, gusari.“

„Nisam iznenađen. Rekli ste da ste dosta proputovali, gospodine. Verovatno ste posetili mnogo ovakvih mesta u vaše vreme. Nadam se da ste naučili da se nosite sa svim tim.“

„Kao što vidite, uspeo sam da se snađem do sada.“

Vingfild je značajno bacio pogled na povez od crnog somota koji je pokrivao Džaredovo uništeno oko. „Niste baš prošli neozleđeni, moram da primetim.“

„Ne, nisam baš potpuno neozleđen.“ Džaredove usne iskriviše se u osmeh.

Bio je prilično svestan da njegov izgled uglavnom ne deluje ohrabrujuće na ljude. Povez preko oka nije bio jedini razlog zbog čega su sa njim svi bili vrlo oprezni. I pod najboljim okolnostima, kada je bio lepo podšišan i kada je imao moderniju odeću, čak su i članovi njegove familije primećivali kako izgleda kao gusar.

Najviše je žalio zbog toga što se ne ponaša kao gusar.

Na kraju krajeva, Džared je znao da je on poslovan čovek, ne neki kicoš, uzbuđeni sin vrele krvi, za koga se otac nadao da će nastaviti porodičnu tradiciju.

I Vingfild je u prvo vreme sa njim bio oprezan. Džared je znao da su njegova mirnoća i lepo izražavanje ubedili starijeg čoveka da ga prihvati kao džentlmena kakav je i sam bio.

„Kako ste izgubili oko, smem li da vas upitam?“

„To je duga priča“, reče Džared. „I bolna. Radije ne bih sada o tome.“

„Naravno, naravno.“ Vingfild se zajapuri. „Izvinjavam se zbog svoje nasrtljivosti.“

„Ne brinite. Navikao sam da ljudi zure u mene.“

„Da, pa moram da kažem da ću biti manje zabrinut kada *Morski plamen* isplovi ujutro. Teši me to što ćete vi biti na brodu i pratiti moje stvari do Gornjeg Tadgeja. I hvala vam još jednom što ste prihvatili ovaj zadatak.“

„Drago mi je što mogu da vam pomognem, budući da se i sam vraćam u Dorset.“

„Nije mi neprijatno da vam kažem, to će mi uštedeti i nešto novca“, poveri se Vingfild. „Ne moram da angažujem onu firmu iz Vejmuta da preuzme stvari i da ih pošalje Olimpiji. I što je još bolje, neću morati da plaćam za uslugu ovoga puta. To je veoma skupo.“

„Unošenje robe u razne zemlje nikad nije bilo jeftino.“

„Ne, i, nažalost, Olimpija nije uspela da sakupi novaca koliko sam se nadao da će sakupiti od poslednje dve pošiljke. Mislio sam da ćemo oboje proći malo bolje nego što jesmo.“

„Tržište uvezenih proizvoda može da bude nepredvidivo“, reče Džared. „Je li vaša nećaka mudra žena kada je posao u pitanju?“

„Gospode, ne.“ Vingfild se prigušeno nasmeja. „Olimpija nema smisla za posao. Um joj je oštar kao britva, ali je ne interesuju finansijski poslovi. To je, bojim se, nasledila od moje strane familije. Čezne za putovanjima, kao i ja, ali je to, naravno, nemoguće.“

„Žena bi naišla na mnoge poteškoće kada bi putovala sama, u većini delova sveta“, složio se Džared.

„Takva činjenica ne bi zaustavila moju nećaku, rekao sam vam, ona nije tipična engleska gospođica. Sada joj je dvadeset i peta, i ima razvijenu svest. Ko zna šta bi sve mogla da postigne kada bi imala pristojan prihod i kada je ne bi opterećivali oni njeni nestašni nećaci.“

„Ona podiže svoje nećake?“

Vingfild ponovo mrdnu brkovima. „Zove ih svojim nećacima, a oni nju teta Olimpija, ali istina je da je veza malo dalja. Dečaci su sinovi njenog rođaka i njegove žene koji su poginuli u nesreći sa kočijama, pre nekoliko godina.“

„Kako su deca završila pod starateljstvom vaše nećake?“

„Znate kako te stvari idu, gospodine. Pošto su im roditelji poginuli, dečaci su obilazili od jednog rođaka do drugog, dok nisu završili na Olimpijinom pragu, pre šest meseci. Ona ih je primila.“

„Baš pune ruke posla za neudatu mladu ženu.“

„Pogotovo onu koja uvek misli na svoja istraživanja drugih zemalja i legendi.“ Vingfild se uozbilji. „Ti momci rastu razuzdano. Samleli su na sitne komade već tri vaspitača za koje ja znam. Dobri dečaci, ali mnogo nestašni. Celo domaćinstvo deluje kao da je vreme uzbune.“

„Shvatam.“ Džared je rastao u domaćinstvu koje je uvek bilo u stanju uzbune. Nije mu se naročito dopalo to iskustvo. Više je voleo smiren, uredan život.

„Ja pokušavam da pomognem Olimpiji, naravno. Činim sve što je u mojoj moći, kada sam u Engleskoj.“

Ali ne ostaješ u Engleskoj toliko dugo da bi mogao da uzmeš te dečake pod svoje, zar ne?, pomisli Džared. „Šta još šaljete svojoj nećaki osim dnevnika Lajtbornove?“

Vingfild je otpio poslednji gutljaj pića. „Odeću, začine i nekoliko sitnica. I knjige, naravno.“

„A ona će se pobrinuti za to da se roba proda u Londonu?“

„Sve osim knjiga. One su za njenu biblioteku. Ali ostatak ide za London. Ona koristi deo tog novca da vodi svoje domaćinstvo i štedi ostatak, kojim mi pomaže da finansiram svoja putovanja. Ovakav sistem je funkcionisao prilično dobro za oboje, mada, kao što sam već rekao, mislio sam da će nam biti malo bolje nego što zapravo jeste.“

„Teško je snaći se u poslovnim poduhvatima, ukoliko se ne vodi računa o finansijama“, primetio je Džared.

Pomislio je na probleme u svom poslu koje je beležio u proteklih šest meseci. Time će morati ubuduće više da se pozabavi. Nije bilo više nikakve sumnje da je neko proneverio nekoliko hiljada funti sa računa velike finansijske imperije Flejmkresta. Džared trenutno nije mario za ono što je sada već bila činjenica, a to je da je prevaren. Ali, nije mu se svidelo ni da izigrava budalu.

Jedna po jedna stvar, podsetio je sam sebe. Sada mora da se pozabavi pitanjem dnevnika.

„Potpuno ste u pravu da se mora voditi računa o finansijama, gospodine, ali, činjenica je da ni Olimpija, a ni ja, ne možemo da brinemo o takvim dosadnim detaljima. Pa ipak, snalazimo se.“ Vingfild je prišao bliže Džaredu. „Ovaj, sigurni ste da vam nije problem da mi učinite ovu uslugu?“

„Nikakav problem.“ Džared pogleda kroz prozor u luku koja je bila obavijena tišinom noći. Mogao je da vidi tamnu masu *Morskog plamena* koji je usidren čekao jutarnju plimu.

„Zahvalan sam vam, gospodine. I kažem vam, velika je sreća naleteti na takvog gospodina kao što ste vi, ovde, u ovom delu Francuske. Izuzetna je sreća za mene to što putujete za Englesku, i to baš *Morskim plamenom*.“

Džared se blago nasmeši. „Da, prava sreća.“ Zapitao se šta bi Vingfild rekao kada bi saznao da Džared kontroliše ne samo *Morski plamen* nego i čitavu flotu Flejmkresta.

„Dobro, sad mi je mnogo lakše pošto znam da ćete se pobrinuti da pošiljka i dnevnik sigurno stignu do moje nećake. Mogu mirno da nastavim sa sledećom etapom svoga putovanja.“

„Mislim da sam čuo da ste rekli kako putujete za Italiju?“

„A posle, u Indiju.“ Vingfildove oči zasijaše iskrom očekivanja oko-relog putnika. „Oduvek sam, znate, želeo da vidim Indiju.“

„Želim vam srećan put“, reče Džared.

„I ja vama, gospodine. I, još jednom, hvala.“

„Zadovoljstvo je moje.“ Džared izvadi svoj zlatni sat iz džepa i pogleda koliko je sati. „Sada me morate izviniti.“ On vrati sat nazad u džep i ustade od stola.

Vingfild pogleda u njega. „Vreme za spavanje?“

„Još ne. Prošetaću duž pristaništa, da razbistrim glavu pre nego što pođem gore u krevet.“

„Čuvajte se“, prošaputa Vingfild. „Ne sviđa mi se kako izgleda ova gomila ovde. Ko zna kakvih tek zlikovaca ima napolju u ovo doba.“

„Ne brinite za mene, gospodine.“ Džared ljubazno pozdravi svog sagovornika, klimnuvši glavom. Okrenu se i pođe ka vratima.

Nekoliko ljudi, koji su sedeli nagnuti nad svojim kriglama, sumnjičavo pogledaše njegove skupe čizme. A onda, njihov pogled skliznu na nož, koji je bio privezan za njegovu nogu, a onda i na crni povez koji je prekrivao njegovo oko.

Niko se nije usudio da izađe za Džaredom.

Čim je izašao u noć, lagani morski povetarac uskomeša Džaredovu dugu, nepodšišanu kosu. Za razliku od Vingfilda, on je bio obučen za topliju klimu. Nije nosio maramu oko vrata. Prezirao je marame i kravate. Kragna njegove fino tkane pamučne košulje bila je raskopčana, a rukavi zavrnuti do lakata.

Džared je krenuo duž kamenog mola, misli preokupiranih aktuelnim poslom, čula izoštranih za noć. Čovek koji je izgubio jedno oko ima dobar razlog da povede računa o drugom.

Svetiljka na drugom kraju doka je zatreperila. Dok se približavao, Džared je gledao dva čoveka koja su izlazila iz senke. Obojica su bili krupni, visoki skoro kao Džared, i skoro isto tako široki u ramenima. Njihova gruba lica bila su uokvirena srebrnim brkovima i belom kosom.

Koračali su odvažnim, razmetljivim koracima, iako su obojica odavno prešli šezdesetu. Dva stara gusara, setno pomisli Džared.

Prvi od dvojice ljudi pozdravi Džareda, osmehom koji je zasijao iz senke. Mesečina je isprala boju iz očiju starijeg čoveka, ali je Džared i te kako dobro poznavao neobičnu nijansu sive boje. Gledao je istu boju u ogledalu, svakog jutra kada se brijao.

„Dobro več, gospodine“, ljubazno reče Džared svome ocu. A zatim klimnu glavom, kao pozdrav drugom čoveku. „Ujka Tadeuse. Lepa noć, zar ne?“

„Bilo je vreme da se pojaviš.“ Magnus, grof od Flejmkresta, podiže obrve. „Pomislio sam da će te tvoj novi poznanik zadržavati razgovorom čitave noći.“

„Vingfild mnogo voli da priča.“

Tadeus podiže lampu. „Dakle, momče? Šta si saznao?“

Džared je imao trideset četiri godine. Nije sebe smatrao momkom već mnogo godina. U stvari, često je osećao da je čitav vek stariji od bilo koga u svojoj familiji. Ali nije bilo svrhe ispravljati Tadeusa.

„Vingfild veruje da je pronašao dnevnik Kler Lajtborn“, mirno je rekao Džared.

„Vidi ti to.“ Pod svetlošću lampe, lako se moglo videti zadovoljstvo na Magnusovom licu. „Dakle, istina je. Dnevnik je konačno pronađen, nakon svih ovih godina.“

„Bestraga“, uzviknu Tadeus. „Kako je, dodavola, Vingfild prvi došao do njega?“

„Verujem da je njegova nećaka u stvari prva otkrila gde se nalazi knjiga“, reče Džared. „Primetićete da ga je pronašao ovde, u Francuskoj. Moji rođaci su, očito, gubili vreme i napore, kada su ga, pre dva meseca, tražili u brdima Španije.“

„Hajde, Džarede“, umirujućim glasom reče Magnus, „mladi Čarls i Vilijam su imali razloga da veruju da su ga tamo sklonili tokom rata. Oni su te samo malo iznervirali, jer su dozvolili da ih uhvate oni prokleti banditi.“

„Cela ova stvar je pomalo neprijatna“, mrko pogleda Džared. „Pored toga, koštala me je skoro dve hiljade funti za otkup, a da ne pominjem utrošen trud i vreme koje sam proveo daleko od svoga posla.“

„Prokletstvo, sine“, zagrmio je Magnus. „Da li je moguće da ti samo o tome razmišljaš? Tvoji poslovni poduhvati? U sebi imaš gusarske krvi, što ti je bog dao, ali imaš srce i dušu trgovca.“

„Svestan sam koliko sam, zbog toga, razočaranje za vas i ostatak porodice, gospodine.“ Džared se nasloni na kameni zid koji je gledao na luku. „Ali, budući da smo o tome već razgovarali nekoliko puta ranije, mislim da ne treba time da se bavimo i večeras.“

„U pravu je, Magnuse“, brzo dodade Tadeus. „Imamo pametnijih stvari kojima treba da se bavimo u ovom trenutku. Dnevnik nam je, praktično, nadohvat ruke. Ja kažem da ga uzmemo.“

Džared podiže jednu obrvu. „Koji od vas dvojice je već pokušao sinoć da ga uzme? Vingfild kaže da mu je neko pretresao sobu.“

„Vredelo je pokušati“, odgovori Tadeus bez trunke stida zbog toga.

Magnus klimnu glavom. „Samo smo malo razgledali, to je sve.“

Džared naglas opsova. „Dnevnik se nalazi u tovaru *Morskog plamena* od juče po podne. Trebalo bi da istovarimo ceo brod, da bismo došli do njega.“

„Šteta“, promrmlja Tadeus poraženo.

„U svakom slučaju“, nastavi Džared, „dnevnik pripada gospođici Olimpiji Vingfild iz Medou Strim kuće u Dorsetu. Ona ga je pošteno kupila i platila.“

„Ma, dnevnik pripada nama“, smelo odgovori Magnus. „To je porodično nasleđe. Ja kažem da ona ne polaže nikakva prava na njega.“

„Izgleda da ste zaboravili da, čak i da ga se domognemo, malo je verovatno da ćemo moći da ga dešifrujemo. Ipak...“ Džared je napravio pauzu, taman toliko da dobije potpunu pažnju svoga oca i ujaka.

„Da?“, željno upita Magnus.

„Artemis Vingfild veruje da će njegova nećaka otkriti šifru kojom je dnevnik napisan“, nastavi Džared. „Po svemu sudeći gospođica Vingfild dobro poznaje takve stvari.“

Tadeus se ozari. „Dobro, momče, jasno je šta dalje treba da radiš, zar ne? Treba da pratiš taj dnevnik do odredišta, a onda da se dodvoravaš gospođici Vingfild, kako bi ti ona rekla sve što zna o tome.“

„Odlično zapažanje.“ Magnus mrdnu brkovima od uzbuđenja. „Šarmiraj je, sine. Zavedi je. Kada se bude topila u tvojim rukama, nateraj je da ti kaže sve što je saznala iz dnevnika. Tada ćemo joj ga ukrasti.“

Džared uzdahnu. Bilo je veoma teško biti jedina normalna, razumna osoba u porodici punoj ekscentrika i unikata.

Potraga za dnevnikom Lajtbornove bila je glavna preokupacija svim muškim članovima porodice Flejmkrest, osim Džaredu, već tri generacije. Džaredov otac, ujak i rođaci tragali su za njim u više navrata. Tražio ga je i njegov deda, kao i dedina braća. Blago, kao mamac, ima hipnotišuće dejstvo na lozu koji potiče od pravih gusara.

Ali, sad je bilo dosta. Nekoliko nedelja ranije njegovi rođaci su umalo poginuli zbog tog dnevnika. Džared je odlučio da je vreme da prekine ovu besmislicu, jednom završivši. Nažalost, jedini način da stavi tačku na to, bio je da povрати dnevnik, i da vidi da li on stvarno poseduje tajnu izgubljenog blaga.

Niko se nije protivio kada je Džared objavio da je red na njega da krene u potragu za misterioznim bogatstvom, koje je nestalo skoro sto godina ranije. Naprotiv, svi su, naročito njegov otac, bili presrećni što je Džared pokazao interesovanje za to.

Džared je znao da je bio od koristi za familiju zbog svog talenta za posao. Ali to nije vredelo mnogo u familiji koja je bila poznata po žustrim muškarcima, vrele krvi.

Rodbina je smatrala da je Džared deprimirajuće dosadan. Govorili su da njemu nedostaje one vatrenosti Flejmkrestovih. On je, sa druge strane, smatrao da njima nedostaje suzdržanosti i zdravog razuma. Nije promaklo njegovom zapažanju ni to da se nisu libili da mu se obrate svaki put kada su imali neki problem ili kada im je bio potreban novac.

Džared je vodio porodične poslove i brinuo se o onim dosadnim detaljima života familije Flejmkrest od svoje devetnaeste godine. Svi su se u familiji složili da je to stvar u kojoj je neprevaziđen.

Džaredu je izgledalo da on večito spasava nekog svog rođaka.

Ponekad bi se zapitao, dok bi do kasno u noć pravio beleške u svom rokovniku, da li bi iko ikad njemu pritekao u pomoć.

„Lako je vama dvojici da pričate o šarmu i zavođenju“, reče Džared, „ali svi dobro znamo da od familije Flejmkrest nisam nasledio talenat ni za jednu od te dve stvari.“

„Ma.“ Magnus odmahnu rukom na to. „Problem je u tome što nikad nisi pokušao tako nešto.“

Tadeusovo lice za tren poprimi ozbiljan i zabrinut izraz. „Dobro de, Magnuse, ne bih išao toliko daleko da kažemo da se nije okušao u takvim

stvarima. Bila je ona nesrećna situacija, pre tri godine, kada je momak pokušao da nađe sebi ženu.“

Džared pogleda ujaka. „Mislim da možemo da završimo razgovor na tu temu. Nemam nameru da zavedem gospođicu Vingfild, niti bilo koga drugog da mi kaže tajnu dnevnika.“

Tadeus se namršti. „Kako ćeš onda da izvučeš informacije od nje, momče?“

„Ponudiću joj da ih otkupim“, kratko reče Džared.

„Da ih otkupiš.“ Magnus je bio šokiran. „Ti misliš da možeš tako lako da kupiš legendarnu tajnu samo novcem?“

„Iz iskustva znam da se skoro sve može kupiti“, nastavi Džared. „Direktan poslovni pristup čini čuda u skoro svakoj mogućoj situaciji.“

„Momče, momče, šta ćemo mi sa tobom?“, reče Tadeus duboko uzdahnuvši.

„Pustićete me da obavim ovo na svoj način“, odgovori Džared. „Dobro, dakle, hajde da se razumemo. Ja ću poći za dnevnikom. U međuvremenu, hoću vašu reč da ćete poštovati naš dogovor.“

„Koji dogovor?“, tupo upita Magnus.

Džared stisnu vilicu. „Dok god budem zaokupljen ovim poduhvatom, nećete se ni na koji način mešati u porodične poslove Flejmkresta.“

„Dođavola, sine, Tadeus i ja smo vodili porodični posao i pre nego što si ti rođen.“

„Da, gospodine, znam to. Vas dvojica ste ga i doveli na rub propasti.“

Magnusovi brkovi poskočiše od besa. „Nije naša krivica što smo bili loše sreće. Posao je bio slab tokom tih godina.“

Džared mudro shvati da ova priča ne vodi ničemu. Svi oni znali su da grofov nedostatak smisla za posao, u kombinaciji sa jednako slabim sposobnostima njegovog brata Tadeusa, može uništiti ono malo što je ostalo od porodičnog bogatstva Flejmkrestovih.

Džared je u svojoj devetnaestoj godini preuzeo posao i to jedva na vreme da spase jedan jedini oronuli brod koji je familija još uvek posedovala. Založio je majčinu ogrlicu, kako bi sakupio novac koji mu je bio potreban. Niko u familiji nije mu stvarno oprostio zbog njegovog nedostatka sentimentalnosti, uključujući i njegovu majku. Čak je i pomenula taj događaj na samrtnoj postelji, pre dve godine. Džared je bio previše

pogođen bolom da bi je podsetio da je i ona zdušno uživala u novom bogatstvu Flejmkrestovih, kao i svi ostali u porodici.

Džared je ponovo izgradio Flejmkrest imperiju, od tog jednog broda. Iskreno se nadao da neće morati da ponavlja taj podvig kada se vrati iz ove sulude avanture.

„Teško je poverovati da nam je, najzad, izgubljeno bogatstvo porodice Flejmkrest skoro nadohvat ruke.“ Tadeus trijumfalno stisnu pesnicu.

„Mi već posedujemo bogatstvo“, ubaci se Džared. „Ne treba nam ukradeno blago koje su kapetan Džek i njegov partner Edvard Jork zakopali na onom prokletom ostrvu, pre skoro sto godina.“

„To blago nije ukradeno“, zagrmje Magnus.

„Da vas podsetim, gospodine, pradede je bio gusar dok je živio na Karibima.“ Džared podiže obrvu. „Malo je verovatno da su on i Jork došli do tog bogatstva na neki pošten način.“

„Kapetan Džek nije bio gusar“, žestoko odgovori Tadeus. „On je bio lojalni Englez, koji je plovio kao oficir. To blago je bilo zakoniti plen sa jednog španskog broda, tako mi boga.“

„Bilo bi vrlo interesantno čuti i verziju koju bi ispričali Španci“, primeti je Džared.

„Ma da.“ Magnus širom otvori oči. „Njih treba da krivimo za ovu situaciju. Da se Španci nisu dali u poteru, kapetan Džek i Jork ne bi morali da zakopaju plen na tom prokletom ostrvu, i mi ne bismo stajali ovde noćas, smišljajući način kako da ga vratimo.“

„Da, gospodine“, Džared umorno izusti. Čuo je ovu priču mnogo puta. Svaki put mu je bila dosadna.

„Jedini pravi gusar bio je Edvard Jork“, nastavi Magnus. „Taj lažljivi podlac, prevarant, ubica, koji je izdao tvog pradedu Špancima. Samo je uz božju pomoć kapetan Džek uspeo da izbegne zamku.“

„Sve se to dogodilo pre skoro stotinu godina. Ne znamo pouzdano da je Jork izdao kapetana Džeka“, tiho reče Džared. „U svakom slučaju, to više nije tako važno.“

„Naravno da je važno“, odbrusi Magnus. „Nasleđuješ tradiciju jedne ponosne porodice, dečko moj. Tvoja je dužnost da pronađeš to izgubljeno blago. Ono pripada nama, i imamo svako pravo na njega.“

„Na kraju krajeva“, reče ozbiljno Tadeus, „ti si novi Čuvar, momče.“

„Dodavola“, uzviknu Džared. „To je gomila gluposti, i vi to znate.“

„To nisu gluposti“, insistirao je Tadeus. „Zaslužio si pravo na titulu pre dosta godina, kada si iskoristio bodež kapetana Džeka da spaseš svoje rođake od onog krijumčara. Jesi li to zaboravio?“

„Teško mogu da zaboravim taj incident, budući da me je koštao oka, gospodine“, promrmlja Džared.

Zapravo nije hteo da ulazi u raspravu o još jednoj idiotskoj porodičnoj legendi. Već mu je bilo previše to što je morao da se bavi starom pričom o zakopanom blagu.

„Nemoj da izbegavaš činjenicu da si ti novi Čuvar“, reče Magnus, mudrim izrazom lica. „Okrvavio si bodež. Osim toga, baš ličiš na kaptana Džeka, kada je bio mlad.“

„Dosta.“ Džared izvadi sat iz svog džepa i podiže ga naspram lampe da bi video koliko je sati. „Kasno je, a ja sutra moram rano da ustanem.“

„Ti i taj tvoj prokleti sat“, promrmlja Tadeus. „Kladim se da imaš sa sobom i svoj podsetnik.“

„Naravno“, hladno mu odgovori Džared. „Znaš da mi sve zavisi od te knjige.“

Sat i podsetnik bile su dve najvrednije stvari u njegovom svakodnevnom životu, pomisli Džared. Godinama mu je to bio način da uspostavi red i rutinu u haotičnom svetu kome je doprinosila njegova nepredvidiva i divlja familija.

„Ne mogu da verujem.“ Magnus zavrte glavom. „Samo što nisi isplovio u potrazi za tajnom velikog blaga, a gledaš na sat i proveravaš podsetnik kao tamo neki dosadni biznismen.“

„Ja jesam tamo neki dosadni biznismen, gospodine“, reče Džared.

„Ovo je dovoljno da rasplače tvoga oca“, promrmlja Magnus.

„Pokušaj da probudiš onu vatrenost Flejmkrestovih, momče“, Tadeus pokuša Džareda da prizove svesti.

„Na ivici smo da povratimo naše izgubljeno nasledstvo, sine.“ Magnus se nasloni na zid i zagleda se u more, crno kao i sama noć. Izgledao je kao čovek koji može da vidi iza horizonta.

„Mogu to da osetim u svojim kostima. Nakon svih ovih godina, blago Flejmkresta nam je gotovo nadohvat ruke. A ti imaš tu veliku čast da ga povratiš u ime familije.“

„Uveravam vas, gospodine“, učtivo reče Džared, „moje uzbuđenje u vezi sa tom mogućnošću je neizmerno.“

Poglavlje 1

„Imam još jednu knjigu, koja bi vas, takođe, mogla zanimati, gospodine Drejkot.“ Olimpija Vingfild je balansirala bosom nogom po merdevinama biblioteke, dok se palcem druge noge pridržavala za ivicu ormara, i to sve da bi se protegla i dohvatila knjigu koja je stajala na vrhu pune police. „I ova knjiga sadrži neke veoma interesantne informacije vezane za legendu o Ostrvu zlata. A mislim da postoji još jedna koju bi trebalo da pogledate.“

„Vodite računa, preklinjem vas, gospođice Vingfild.“ Redžinald Drejkot uhvati merdevine ne bi li ih pridržao. Netremice je gledao u Olimpiju, dok se ona protezala da dohvati još jednu knjigu sa visoke police. „Zasigurno ćete pasti ukoliko ne povedete računa o sebi.“

„Gluposti. Uveravam vas da sam navikla na ovakve stvari. Upravo ovaj rad sam koristila kada sam pisala svoju poslednju studiju za tromesečno izdanje novina Društva za putovanja i istraživanja. Vrlo je koristan, jer sadrži podatke o retkim običajima stanovnika izvesnih ostrva Južnih mora.“

„Veoma ljubazno od vas što ćete mi pozajmiti tu knjigu, gospođice Vingfild, ali sam veoma zabrinut zbog vašeg položaja na ovim merdevinama.“

„Ne uzrujavajte se, gospodine.“ Olimpija pogleda dole u Drejkota, osmehujući mu se da bi ga uverila da je sve u redu, i tada vide da on ima veoma čudan izraz lica. Njegove svetloplave oči imale su staklast pogled, a njegova vilica visila je širom otvorena.

„Da li vam je dobro, gospodine Drejkot?“

„Da, da, draga moja.“ Drejkot obliza svoje usne i nastavi da zuri.

„Da li ste sigurni? Izgledate kao da vam je muka. Biće mi drago da vam dohvatim ove knjige neki drugi put.“

„Ne dolazi u obzir da čekam ni dana više. Uveravam vas da sam sasvim dobro. U svakom slučaju, probudili ste mi apetit za svaku belešku i informaciju vezanu za legendu o Ostrvu zlata, draga moja. Ne bih mogao da odem odavde bez dokumenata za proučavanje.“

„Dobro, onda, ako ste baš sigurni. Dakle, ova knjiga govori o nekim fascinantnim običajima legendarnog Ostrva zlata. Mene su oduvek fascinirali običaji i navike drugih zemalja.“

„Zaista?“

„O, da. Kao svetska žena, mislim da su takve stvari prilično stimulativne. Posebno su interesantni običaji vezani za bračne noći stanovnika Ostrva zlata.“

Olimpija okrete nekoliko stranica stare knjige, a zatim slučajno baci pogled ponovo na Drejkotovo lice. Nešto zaista nije u redu, pomisli. Drejkotov izraz lica je počeo da joj stvara nelagodnost. On nije podizao pogled ka njenom licu, već su mu je pogled bio uprt u nešto niže.

„Običaji bračnih noći, rekli ste, gospođice Vingfild?“

„Da. Veoma neobični običaji.“ Olimpija nabra obrve koncentrišući se. „Navodno, mladoženja poklanja svojoj nevesti veliki zlatni predmet falusnog oblika.“

„Falusnog oblika, kažete, gospođice Vingfild?“ Drejkot je zazvučao kao da ga neko davi.

Olimpija je odjednom shvatila da, iz svoje trenutne pozicije u podnožju merdevina, Drejkot ima odličan pogled pravo pod njenu suknju.

„Blagi bože.“ Olimpija izgubi ravnotežu i brzo se uhvati za gornju prečku merdevina. Knjiga koju je držala ispade na tepih.

„Da li je sve u redu, draga moja?“; brzo upita Drejkot.

Olimpiju obuze talas vrućine. Bila je ponižena saznanjem da je potpuno izložila njegovom pogledu veliki deo svojih nogu, prekrivenih samo tankim čarapama.

„Sve je u redu, gospodine Drejkot. Pronašla sam knjige koje sam tražila. Silazim. Možete da se pomerite.“